

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: **X.**, narozená dne X.
bytem X.
zastoupená advokátem JUDr. Hugem Körblem
sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2025, č. j.: MV-147577-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2025, č. j.: MV-147577-4/SO-2025, jímž byl podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, změněn výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 13. 8. 2025, č. j.: OAM-09073-13/DP-2025, takto: „Žádost se zamítá a dlouhodobý pobyt se podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm.

j) větu druhou zákona č. 326/1999 Sb. neprodlužuje, neboť je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že žalovaná nedefinovala neurčitý právní pojem jiné závažné překážky pobytu cizince na území a nespecifikovala, jaké konkrétní skutkové okolnosti případu lze pod pojem podřadit. Dle judikatury je obvykle pojem naplněn tím, že cizinec neplnil v minulosti povolený účel pobytu, což však není její případ. Dále vyjádřila nesouhlas s úvahami žalované o potřebnosti pobytového oprávnění. Žalobkyně nepostupuje v rozporu se zákonem a snaží se účel pobytu plnit. Aktivně se účastní vyučování a řádně na něj dochází. Skutečnost, že studium nepostupuje podle představ správních orgánů, nepředstavuje důvod pro neprodloužení pobytového oprávnění. Zákaz prodloužení pobytového oprávnění za účelem jazykové a odborné přípravy ke studiu na vysoké škole více než jednou je uveden v ust. § 44a odst. 2 písm. a) z.p.c., netýká se však povolení k pobytu za účelem „ostatní/jiné“. Žalovaná nemůže zákaz svévolně rozšiřovat. Žalobkyně rovněž považuje úvahy žalované o dostatečnosti či účelnosti kurzu pro budoucnost za irrelevantní.
3. Podle žalobkyně je nutné rozlišovat účel pobytu, jehož neplnění je možné sankcionovat např. jeho neprodloužením, a cíl pobytu, přičemž žalovaná má zjevně za to, že žalobkyně nesměřuje k nějakému cíli svého pobytu, a její chování sankcionuje. Nesměřování k cíli, který není definovaný, nemá mít za následek neprodloužení platnosti povolení k pobytu. Rozhodnutí žalované bylo založeno na subjektivním stanovisku, že žalobkyně nesměřuje k nějakému cíli.
4. Požadavek, aby souvislost účelu pobytu s územím ČR měla vykazovat určitou vyšší kvalitu, není obsažen v z.p.c. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j.: 2 Azs 64/2024-38). Pokud žalovaná měla možnost vyložit neurčitý právní pojem několika způsoby, měla postupovat v souladu se zásadou in dubio pro mitius. Dále žalobkyně uvedla, že proti dvěma nedávno vydaným rozsudkům Městského soudu v Praze, na které upozornila žalovaná, byly podány kasační stížnosti. Žalobkyně již byla přijata ke studiu na vysoké škole, a proto její úsilí naučit se český jazyk již přináší výsledky. Dále namítla, že nebyl proveden její účastnický výsledek.
5. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla zrušit napadené i prvostupňové rozhodnutí a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, a v podrobnostech odkázala na jeho odůvodnění a správní spis. Podrobně se věnovala otázce jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Usnesení Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 8. 4. 2025, č. j.: 2 Azs 64/2024-38, obsahuje názor předkládajícího senátu a rozšířený senát dosud nerozhodl. Žalovaná dále odkázala na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2025, č. j.: 19 A 17/2025-35, a ze dne 1. 12. 2025, č. j.: 19 A 53/2025-43, a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně byla přijata na přípravný jazykový kurz českého jazyka pro cizince na Pedagogické fakultě Univerzity J. E. Purkyně (dále jen

„UJEP“) od 1. 6. 2023 do 31. 8. 2024. Žalobkyně získala povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 22. 6. 2023 do 21. 6. 2024. Prvostupňový orgán pomocí emailové komunikace s UJEP zjistil, že žalobkyně byla od 28. 6. 2023 do 31. 8. 2024 účastnicí přípravného kurzu českého jazyka pro cizince v rozsahu 21 hodin týdně. Její docházka činila 84 % a řádně si plnila své studijní povinnosti. Po ukončení kurzu se přihlásila na jazykovou zkoušku na úrovni A2, ale nebyla úspěšná.

8. Žalobkyně byla dále přijata do jazykového kurzu pořádaného jazykovou školou DBS Czech s.r.o., probíhajícího od 1. 6. 2024 do 31. 5. 2025. Podala žádost o dlouhodobý pobyt za účelem „ostatní – studijní aktivity, které nejsou studiem podle ust. § 64 z.p.c.“ pro období od 1. 6. 2024 do 31. 5. 2025; dlouhodobý pobyt za účelem ostatní/jiné jí nakonec byl udělen na období od 22. 7. 2024 do 31. 5. 2025. Následně se žalobkyně zapsala do pokračujícího jazykového kurzu pořádaného stejnou jazykovou školou, probíhajícího od 1. 6. 2025 do 31. 5. 2026. Dne 14. 4. 2025 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“.
9. Prvostupňový orgán se obrátil na DBS Czech s.r.o. s dotazem na účast žalobkyně na jazykových kurzech. Podle odpovědi jazykové školy ze dne 6. 6. 2025 (na písemnosti je uvedeno datum 19. 5. 2025) začala žalobkyně docházet na jejich jazykový kurz dne 1. 6. 2024. Jazyková škola doporučila pokračování v dalším kurzu, protože současná jazyková vybavenost žalobkyně zatím neodpovídá požadavkům pro zahájení vysokoškolského studia v českém jazyce. Žalobkyně se přihlásila na navazující kurz začínající dne 1. 6. 2025.
10. Žalobkyně v písemném vyjádření k žádosti ze dne 30. 7. 2025 uvedla, že český jazyk je pro ni obtížný a neúspěšně se snažila složit zkoušku na úrovni B1. Výuka na DBS Czech s.r.o. pro ni byla vhodnější a po roce studia získala osvědčení o úrovni A1. Byla opakovaně upozorněna, že ke studiu na vysoké škole je nutné mít znalosti českého jazyka na úrovni A2 nebo B1. Školné na DBS Czech s.r.o. je cenově přijatelnější než jiné kurzy. Po absolvování jazykové přípravy žalobkyně plánuje zahájit studium X. nebo X. Od 1. 6. 2025 dochází na kurz na úrovni A2. Žalobkyně předložila osvědčení od DBS School s.r.o. o absolvování jednoletého kurzu českého jazyka s dotací 20 vyučovacích hodin týdně.
11. Následně prvostupňový orgán vydal rozhodnutí ze dne 13. 8. 2025, č. j.: OAM-09073-13/DP-2025, kterým byla žádost žalobkyně zamítnuta. Prvostupňový orgán v odůvodnění uvedl, že jiná závažná překážka pobytu cizince na území představuje skutečnost, která se odlišuje od situací vymezených v ust. § 56 odst. 1 písm. a) až i) a k) a § 56 odst. 2 z.p.c. a která je obdobně závažná. Správní orgány postupují v souladu s veřejným zájmem. Závažnou překážku pobytu cizince na území představuje mj. snaha obejít zákaz opakovaného prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem studia z důvodu absolvování přípravného jazykového kurzu pomocí povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. Jednání žalobkyně příliš nesměřuje k naplnění cíle, který byl deklarovaným účelem jejího příjezdu na území, tedy k získání vysokoškolského vzdělání. Dále prvostupňový orgán zvážil dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a dospěl k závěru, že nebude nepřiměřený. Žalobkyně se proti rozhodnutí odvolala.
12. Následně žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí ze dne 24. 11. 2025.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal

napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

14. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
15. Podle ust. § 44a odst. 3 z.p.c. *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně.*
16. Podle ust. § 35 odst. 3 z.p.c. *dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
17. Podle ust. § 37 odst. 2 písm. a) z.p.c. *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h), j) až l) a o) nebo v § 56 odst. 2.*
18. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. j) z.p.c. *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
19. Podle čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. 5. 2016 o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (dále jen „směrnice 2016/801“) *členské státy mohou odejmout povolení nebo odmítnout jeho prodloužení, pokud student nedodrží lhůty stanovené pro přístup k výdělečné činnosti podle článku 24 nebo neučiní dostatečný pokrok v příslušném studiu podle vnitrostátních právních předpisů nebo správní praxe.*
20. Žalobkyně v žalobě namítla, že žalovaná nevymezila neurčitý právní pojem jiné závažné překážky pobytu cizince na území a nespecifikovala, které konkrétní skutkové okolnosti případu žalobkyně pod daný pojem spadají. Dále namítla, že se aktivně účastní vyučování a skutečnost, že studium nepostupuje podle představ správních orgánů, nepředstavuje důvod pro zamítnutí její žádosti.
21. K pojmu jiné závažné překážky existuje konstantní judikatura, kterou soud pro přehled připomene. NSS v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j.: 9 As 80/2011-69, uvedl: „V daném případě se jedná o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2003, č. j.: 1 As 10/2003-53, dostupný na www.nssoud.cz).“ V rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j.: 5 Azs 166/2019-27, NSS doplnil: „Pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah a rozsah nelze obecně zcela přesně definovat. Při jeho aplikaci jsou správní orgány povinny patřičně odůvodnit, v jakém jednání žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu tuto překážku spatřují. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně uvádí, že při aplikaci neurčitých právních pojmů dává zákonodárce správnímu orgánu prostor ke zhodnocení, zda je možné konkrétní případ pod daný pojem podřadit či nikoliv. Nejprve je tedy nezbytné vymezit rozsah pojmu jiné

závažná překážka pobytu cizince na území – tj. vymezit, jaký význam tento pojem skutečně má. Následně je správní orgán povinen vyhodnotit, zda lze skutkové okolnosti projednávané věci zařadit do rámce vytvořeného jeho rozsahem – tj. jaké skutečnosti konkrétního případu lze pod daný pojem podřadit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j.: 9 As 80/2011-69).“

22. Podle prvostupňového orgánu neurčitý právní pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území představuje skutečnost, která se odlišuje od situací vymezených v ust. § 56 odst. 1 písm. a) až i) a k) a § 56 odst. 2 z.p.c. a která je obdobně závažná. Základní zásadou při činnosti správních orgánů je povinnost postupovat v souladu s veřejným zájmem. Veřejný zájem představuje mj. požadavek na dodržování zákonů ČR, dalších právních předpisů a mezinárodních smluv, kterými je ČR vázána, a zákaz obcházení právních norem. Závažnou překážkou pobytu cizince na území podle prvostupňového orgánu může být snaha obejít zákaz opakovaného prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem studia pomocí povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, ačkoli se v obou případech jedná o osvojování českého jazyka. Jednání žalobkyně podle prvostupňového orgánu příliš nesměřuje k naplnění cíle, který byl deklarovaným účelem jejího příjezdu na území, tedy k získání vysokoškolského vzdělání. Každý pobyt cizince na území, není-li pobytem trvalým, musí být odůvodněn účelem. Pobyt cizince, který jeho účel neplní, není ve veřejném zájmu. Pokud je cizinci dovoleno vstoupit na území za účelem studia, je podle prvostupňového orgánu logické očekávat, že bude postupovat způsobem vedoucím k získání vysokoškolského vzdělání. Pokud uvedenému očekávání nedostojí, není důvod mu prodloužovat povolení k pobytu za účelem jiných vzdělávacích aktivit. Podle názoru prvostupňového orgánu lze v absenci veřejného zájmu na dalším pobytu cizince na území spatřit jinou závažnou překážku.
23. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k neurčitému právnímu pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území uvedla, že prvostupňový orgán je povinen pojem vymezit v návaznosti na okolnosti daného případu, což podle jejího názoru splnil. Diskrece správních orgánů u účelu pobytu „ostatní/jiné“ je relativně široká. Studium či jiné vzdělávací aktivity, které nejsou studiem podle ust. § 64 písm. b) z.p.c., nejsou podle žalované samouúčelnou aktivitou, ale mají směřovat ke svému naplnění, tj. složení závěrečné zkoušky a získání příslušné odbornosti a kvalifikace. Cizinec musí podle žalované činit dostatečný pokrok v příslušném vzdělávání, aby mohl být prodloužen jeho pobyt za účelem studia či jiných vzdělávacích aktivit. Kurzy cizího jazyka, které nejsou studiem ve smyslu ust. § 64 písm. b) z.p.c., nelze bez dalšího považovat za účel vyžadující pobyt na území. Podle názoru žalované nikoli každý jazykový kurz představuje důvod pro vydání povolení k pobytu a není v zájmu ČR, aby na jejím území pobývali cizinci opakovaně jen kvůli jazykovému kurzu bez jakéhokoli časového omezení a cíle. Taková situace představuje jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, jde-li o jazykovou a odbornou přípravu, lze jednou prodloužit. Ust. § 44a odst. 2 písm. a) z.p.c. sice na žalobkyni přímo nedopadá, materiálně však takové možnosti využila, což však nevedlo ke studiu na vysoké škole. Po dvou letech přípravy dosáhla úrovně A1. Cílem zákonodárce nebylo umožnit časově neomezenou jazykovou přípravu.
24. Soud konstatuje, že se správní orgány dostatečně věnovaly neurčitému právnímu pojmu jiné závažné překážky pobytu cizince na území a posoudily jej v kontextu konkrétních okolností případu žalobkyně. Jejich úvahy jsou logické a srozumitelné. Žalobkyně po příjezdu do ČR zahájila jazykovou a odbornou přípravu na UJEP a po

ukončení jednoletého kurzu se přihlásila ke složení jazykové zkoušky na úrovni A2, nebyla však úspěšná, jak vyplývá z emailové komunikace se zaměstnankyní UJEP. Není možné přesně určit, jaké úrovni skutečně dosáhla, je pouze známo, že se rozhodla absolvovat zkoušku na úrovni A2. Ve vyjádření k žádosti ze dne 30. 7. 2025 se dokonce zmínila o neúspěšném pokusu složit zkoušku na úrovni B1. Následující rok docházela na kurz s dotací 20 hodin týdně na jazykové škole, která nabízí kurzy, které nejsou studiem podle ust. § 64 písm. b) z.p.c., a jeho absolvováním dokončila úroveň A1. U žalobkyně je však nezbytné požadovat pokrok v získávání znalostí českého jazyka. Opakování úrovně A1, kterou žalobkyně absolvovala předchozí rok, představuje upevnění základů, ale nikoli progres.

25. Podle konstantní judikatury musí být každý pobyt cizince na území, který není pobytem trvalým, odůvodněn plněním konkrétního účelu (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j.: 7 As 82/2011-81, a ze dne 21. 10. 2024, č. j.: 7 Azs 22/2024-27). Soud dále upozorňuje na aktuální rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2026, č. j.: 5 Azs 194/2025-33, který se týkal skutkově podobné věci a jenž potvrzuje dosavadní judikaturní přístup městského soudu. NSS konkrétně uvedl: *„Jelikož jiný účel svého pobytu v České republice stěžovatel neuvedl, Nejvyšší správní soud vychází (shodně s žalovanou i městským soudem) ze skutečnosti, že jeho cílem je stále zahájení studia na vysoké škole. K tomu je nutný jistý pokrok v jazykové přípravě, který ale stěžovatel nijak nedoložil a sám v kasační stížnosti namítá, že pokrok v jeho studiu českého jazyka po něm nemůže nikdo požadovat. Deklarovaná vzorná docházka do kurzu a aktivita nesvědčí o dostatečném postupu v rámci studia ani o tom, zda stěžovatel naplňuje účel na základě kterého získal povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. [...] Pokud stěžovatel deklaruje jako účel svého pobytu studium, nejeví se požadavek na dosahování pokroku ve studiu nijak přehnaným, jelikož není možné neomezeně prodlužovat povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu studia, pokud se žadatel nikterak ve své úrovni neposouvá, posouvat již nechce nebo dosáhl svého maxima.“* Žalobkyně během druhého roku výuky prokazatelně nezvýšila úroveň svých jazykových znalostí a neuvedla žádný důvod, kvůli kterému se rozhodla si opakovat učivo z předchozího roku a nenavázat na již získané znalosti z UJEP. Je sice pravdou, že důvodem neplnění účelu mohou být v obdobných případech i absence ve výuce, nejedná se však o jedinou možnou situaci; může se jednat i o nedostatečný pokrok. V případě žalobkyně nebyla úroveň jejích jazykových znalostí otázkou subjektivního posouzení správních orgánů, protože postačovalo vycházet z údajů obsažených v listinných podkladech získaných od UJEP a DBS Czech s.r.o. Soud proto uzavírá, že se správní orgány náležitě věnovaly pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území s ohledem na individuální skutečnosti v případě žalobkyně a dospěly ke správnému závěru, že cizinci musejí činit náležité pokroky v příslušném vzdělávání, což žalobkyně nesplnila.
26. Žalovaná si podle napadeného rozhodnutí zjevně byla vědoma, že nemůže postupovat podle § 44a odst. 2 písm. a) z.p.c., protože žalobkyně nežádala o prodloužení povolení k pobytu za účelem pokračování v jazykové a odborné přípravě ke studiu na vysoké škole. Žalovaná však zdůraznila cíl, za jakým žalobkyně přicestovala na území ČR, a záměr zákonodárce neumožnit časově neomezenou jazykovou přípravu pro cizince, kteří chtějí získat vysokoškolské vzdělání v ČR.
27. Žalovaná umožnila žalobkyni, aby si během dvou let osvojila český jazyk na dostatečně vysoké úrovni a mohla zahájit studium na vysoké škole. Soud si je vědom, že naučit se český jazyk je náročné, a to zejména pro rodilého mluvčího jiného než slovanského či dokonce indoevropského jazyka, žalobkyně se však s tímto cílem přestěhovala do České

republiky a měla reálnou příležitost si novou řeč osvojit. Jazykovou přípravu nelze prodlužovat bez časového omezení a bez konkrétního plánu, jak naplnit deklarovaný účel dlouhodobého pobytu. Skutečnost, že prvostupňový orgán žalobkyni vstřícně umožnil pokračování v jazykové přípravě na škole její volby, a proto nebylo možné postupovat podle § 44a odst. 2 písm. a) z.p.c., není důvodem pro neomezené prodlužování povolení k pobytu za účelem „ostatní/jiné“. Cizinec nemá nárok na udělení pobytového oprávnění za jakýmkoli účelem, který sám deklaruje a považuje za relevantní (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2024, č. j.: 7 Azs 22/2024-27). V souladu s čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 je požadavek na dosahování pokroku ve studiu legitimní.

28. Žalobkyně dále namítla, že je nutné rozlišovat účel pobytu, jehož neplnění je možné sankcionovat např. jeho neprodloužením, a cíl pobytu, přičemž žalovaná má podle názoru žalobkyně za to, že žalobkyně nesměřuje k nějakému cíli pobytu.
29. Žalobkyni bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“, účelem pobytu bylo zlepšování se v jazykových znalostech, jak ale bylo již vyloženo, žalobkyně neucínila dostatečný progres. Úvahy o cíli pobytu, který správní orgány dle žalobkyně odlišily od účelu pobytu, na uvedených závěrech nic nemění.
30. Žalobkyně dále uvedla, že proti dvěma nedávno vydaným rozsudkům Městského soudu v Praze byly podány kasační stížnosti. NSS zatím nerozhodl o kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu ze dne 27. 8. 2025, č. j.: 19 A 17/2025-35. Kasační stížnost proti rozsudku městského soudu ze dne 28. 8. 2025, č. j.: 21 A 20/2025-33, však zamítl rozsudkem ze dne 2. 2. 2026, č. j.: 5 Azs 194/2025-33, na který soud odkázal výše.
31. Skutečnost, že byla žalobkyně přijata ke studiu na vysoké škole, je relevantní z hlediska její případné žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, ale nesvědčí o pokroku v jejích jazykových znalostech během doby platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“.
32. Odkaz na usnesení NSS o postoupení rozšířenému senátu ze dne 8. 4. 2025, č. j.: 2 Azs 64/2024-38, není pro případ žalobkyně relevantní. V projednávané věci se neposuzovala vazba mezi studiem anglického jazyka a územím ČR. Žalobkyně se učí český jazyk a není pochyb o tom, že je neefektivnější studovat češtinu zde. Žalovaná neprodloužila povolení k dlouhodobému pobytu vzhledem k tomu, že podle jejího názoru absolvování dalších jazykových kurzů zjevně nevedlo k účelu dlouhodobého pobytu (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2026, č. j.: 5 Azs 194/2025-33, bod 20).
33. Dále žalobkyně namítla, že když žalovaná vykládala neurčitý právní pojem a měla možnost ho vyložit různými způsoby, měla postupovat v souladu se zásadou in dubio pro mitius. V její věci však k žádným pochybnostem nedošlo, neexistovaly dva možné výklady, mezi kterými by si žalovaná vybírala. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2011, č. j.: 10 A 168/2010-29, na který žalobkyně odkázala, se týkal volby mezi dvěma legálními definicemi z různých právních předpisů. Pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území není legálně definován. Absence vymezení daného neurčitého právního pojmu ostatně byla i jednou z žalobních námitek.
34. K problematice účastnického výsledku NSS v rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j.: 6 As 147/2013-29, uvedl: „Výslech účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka

řízení“ (srov. také rozsudky NSS ze dne 30. 7. 2020, č. j.: 6 Azs 161/2020-45, a ze dne 10. 8. 2023, č. j.: 2 Azs 135/2023-33). Žalobkyně měla řadu příležitostí, při kterých mohla žalovanou i prvostupňový orgán seznámit s podrobnostmi svého případu, a to v rámci nahlédnutí do spisu (protokol ze dne 4. 7. 2025, č. j.: OAM-09073-10/DP-2025), písemného vyjádření ze dne 30. 7. 2025 a odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 25. 8. 2025, kdy byla již zastoupena advokátem. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně a nebyly shledány žádné rozpory ani nejasnosti v tvrzeních žalobkyně, a proto by byl její výslech již nadbytečný. Totéž soud seznal i pro soudní řízení.

35. Soud využil možnost provést listinné důkazy bez jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a zaměřil se na rozhodnutí o výsledku přijímacího řízení ke studiu, z něhož zjistil, že žalobkyně byla přijata na vysokou školu. Jak bylo výše konstatováno, účelem pobytu žalobkyně bylo zlepšení jazykových znalostí, přijetí na vysokou školu může být relevantní ve vztahu k povolení pobytu za účelem studia. Především ale soud nepřehlédl, že rozhodnutí o přijetí na vysokou školu bylo vyhotoveno dne 25. 11. 2025, ale napadené rozhodnutí nabylo právní moci o den dříve, již 24. 11. 2025, zároveň ani z vyjádření žalobkyně ze dne 30. 7. 2025, ani z podaného odvolání nevyšlo najevo, že by se u žalobkyně schylovalo k zahájení vysokoškolského studia. Ve vyjádření ze dne 30. 7. 2025 sice žalobkyně zmínila informování se o vysokoškolském studiu, avšak následně sdělila, že po obdržení údaje o nedostatečných jazykových znalostech pro studium navštívených vysokých škol se rozhodla pokračovat v jazykovém kurzu. V odvolání nebylo rovněž naznačeno aktuální směřování žalobkyně ke konkrétnímu vysokoškolskému studiu, naopak v něm bylo tvrzeno, že žalobkyně může pokračovat v jazykových kurzech i za situace, kdy není dosaženo takové úrovně, aby to umožňovalo vysokoškolské studium: *„Pokud život žadatelky nevyhovuje představám ministerstva, není to důvod, aby za to žadatelka byla trestána zánikem pobytu. Pokud ministerstvo uvažuje o tom, že žadatelka nemá předpoklady k tomu, aby vůbec studovala na vysoké škole, pak je od žadatelky zcela legální a legitimní, že hledá jiné směřování svého života. Pak je i zcela legální a legitimní její snaha účastnit se jazykových a dalších kurzů, které nejsou na tak vysoké úrovni, jako je studium na vysoké škole, ale budou vyhovovat žadatelce.“* I kdyby byla přijetí na vysokou školu přiznána v tomto řízení relevance, stalo se tak dle předloženého listinného důkazu až po dni vydání napadeného rozhodnutí, k němuž soud provádí svůj přezkum. Zároveň z vyjádření žalobkyně v průběhu správního řízení nevyšla najevo aktuální konkrétní snaha k přijetí na vysokou školu, jež by byla reálným příslibem přijetí ke studiu; vzhledem k absenci relevantních tvrzení v průběhu správního řízení tak nemůže jít žalované k tíži, pokud žalobkynino konkrétní směřování za vysokoškolským studiem v řízení nezohlednila.
36. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. dubna 2026

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce